

✦ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 6. НОВЕМБАР 2022. ♪ БРОЈ 166. ♪ ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UCv8v8v8v8v8v8v8v8v8v8v8) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

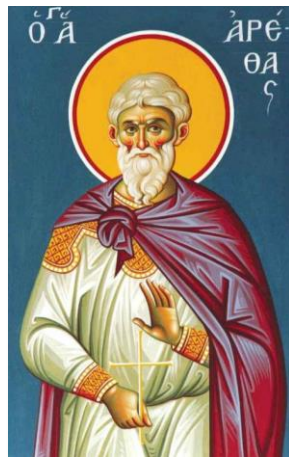
КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА 21. ПО ДУХОВДАНУ 6. НОВЕМБАР 2022. ГОДИНЕ СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК АРЕТА	Глас 4. На Јутрењу Јеванђеље: Јн. 21,1-14; На Литургији Апостол: Гал. 2,16-20; Јеванђеље: Лк.8,5-15
ПОНЕДЕЉАК, 7. НОВЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ 19ч УОЧИ СВ. ДИМИТРИЈА
УТОРАК, 8. НОВЕМБАР СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК ДИМИТРИЈЕ	ЛИТУРГИЈА 10ч
ЧЕТВРТАК, 10. НОВЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ 19ч
СУБОТА, 12. НОВЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ 19ч УОЧИ НЕДЕЉЕ
НЕДЕЉА, 13. НОВЕМБАР	ЈУТРЕЊЕ 9ч ♪ ЛИТУРГИЈА 10ч ♪

СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИК АРЕТА

Овај свети мученик пострада за веру Христову са још преко 4000 хришћана, свештеника, инока и инокиња, грађана, жена и деце. Беше Арета градоуправитељ у граду Неграну у земљи Омиритској (јужна Арабија), и беше му 95 година када пострада. Омиритском земљом владаше тада неки Јеврејин Дунаан, опаки гонитељ хришћана. Решен да истреби потпуно хришћане из своје земље он опколи хришћански град Негран, и најпре поручи грађанима, да ако се не одрекну Христа, он ће их све смрћу уморити. Грађани затворише капије, те Дунаан дуго и безуспешно нападаше на зидине градске. Тада се безакони кнез закле грађанима, да им ништа неће учинити, само нека му отворе капије градске, да уђе и узме данак, који му они дугују, па ће се по том одмах удаљити. Хришћани повероваше, и отворише капије. Тада кривоклети Јеврејин позва к себи старца Арету са свима клирицима и другим угледним грађанима, и

све их посече мачем. И учини потом страховити покољ по граду. Чувши за ово Византијски цар Јустин врло се ожалости и написа писмо Етиопском цару Елезвоју, да

иде на Дунаана с војском и освети невину крв

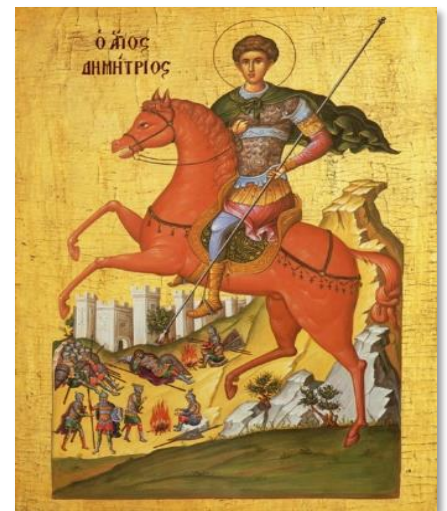
хришћанску. Елезвој послуша Јустина, удари с војском на кнеза Омиритског, победи га, сву му војску погуби а њега мачем посече. За кнеза Омиритског, по Божјем откровењу, би постављен неки побожни човек Аврамије, а за архиепископа Омиритског, опет по Божјем откровењу св. Григорије (в. 19. децембар). У Неграну хришћани обновише храм св. Тројици, који Дунаан беше сагорео, и подигоше храм св. муч. Арети и

осталим мученицима Негранским. Пострадаше и венац мученички од Господа примише 523. год.

СВЕТИ ДИМИТРИЈЕ

На дан Св. Великомученика Димитрија верници могу да донесу славске колаче и жито на благослов од 7 часова ујутру.

Литургија је у 10 часова.

Свима који славе Овог великог светитеља и мученика желимо срећну и благословену славу!

НЕДЕЉА ДВАДЕСЕТ ПРВА ПО ДУХОВИМА

*„Ово говорећи повика: Ко има уши да чује, нека чује“
(Лк. 8, 15)*

Прича о Сејачу и семену једна је од најинтересантнијих Христових прича на тему духовног живљења. Ову причу Господ завршава речима: *„Ово говорећи повика: Ко има уши да чује, нека чује.“* Шта значи ово: „Ко има уши да чује?“ Зна Господ да нам је свима створио уши, ово чуло за слушање. Значи, Он не пита зато што мисли да неко од нас нема уши. Не. Он пита због тога што зна да ми уши имамо, а не слушамо.

И псалмопевац Давид о томе каже у псалму: *„Уши имјејућ и не услышаћ“* (уши имају, а не чују). Спаситељ нас опомиње на нашу неспремност да слушамо, на чињеницу да има толико људи који живе удаљени од Бога и то управо због тога што не застану и не чују шта је то што Господ очекује од нас. И, свакако, Он позива оне који желе да чују и донесу добар род, односно, да се кроз свој живот приближе Њему.

Иначе, сама прича говори о томе како је сејач изашао да сеје семе. Једно је пало поред пута, друго на камен, треће у трње, а четврто на плодно тло. У прва три случаја плод није донесен, јер су једно семе птице позобале; друго није имало довољно влаге; треће је угушено од трња и корова; а четврто, које је пало на плодно тло, донело је род. Ово јасно говори о томе да су потребни одређени услови да би посејано семе донело род. У овом случају, када говоримо о духовном семену и његовим плодовима, оно треба да се посеје у срце које је отворено за духовне ствари – које је отворено за Бога. Ако је наше срце оптерећено разним проблемима и ангажовано на овоземаљским плановима, онда врата срца нису у довољној мери отворена за Бога и то није добар

знак. Ако се у такво срце сеје божанска наука то је исто као да сејач сеје семе поред пута, или на каменито тло, или у трње. Наше овоземаљске бриге ће засигурно деловати као трње које гуши посејано семе.

Ако нам, дакле, срце није довољно отворено за божанску науку, онда смо у ситуацији да не чујемо у довољној мери. Слушамо, а не чујемо. Свако од нас имао је бар једном прилику да присуствује неком предавању, некој дискусији или догађају где је неко о нечему говорио а да ми, и поред физичке присутности, ипак нисмо били ту. Мислим да је ово пример који свако разуме. Понекад, без обзира на занимљивост теме нашег саговорника, ми мислимо о нечему трећем. Чак и онда када сами себи покушамо да објаснимо да нас је срамота да наш саговорник примети да не пратимо његово приповедање, наше мисли нас одведу на сасвим друге теме. Овакво стање нашег бића указује на нашу оптерећеност са разним животним питањима и проблемима. Са оним шта нам се дешава у животу.

Ово се може превазићи систематским организованим радом на себи, призивајући увек Божије присуство и Његову обилату помоћ. Организован рад значи да треба да направимо себи план рада и да чинимо напор да се држимо усвојеног плана. Иако послу треба придавати одређену важност, ни у ком случају посао не треба третирати као суштински најважнију ствар на свету. Када смо завршили радни дан онда треба мислити, не више о оном што смо урадили или не, већ о испуњењу остатка плана за одређени дан. Овај план

неизбежно треба да укључи молитву, разговор са Богом о дневним пословима, дневним посртањима и дневним невољама. Кад се са Богом разговара, онда је то најважнија тема дана. И, ако истински усвојимо ову чињеницу, онда нас неће узнемиравати мисли о мање важним питањима несвршених послова. Не треба, такође, заборавити на чињеницу да на Бога треба мислити и у току радног дана, и да Му се треба молити да нас подржи у нашем послу.

„Све моју у Господу који ми моћи даје“, каже апостол Павле. Разговору са Богом треба приступити имајући у виду ове речи Апостола. На тај начин, уверени у спремност Божију да нам помогне, ако и нисмо нешто завршили данас, завршићемо сутра. Уосталом, није ли то са послом све релативна ствар? Сви наши успеси на личном, па и друштвеном плану, остају у сенци нашег односа са Творцем. Тај однос, на крају, представља једину важну вредност која нас прати, која нам даје наду, која нас духовно освежава и која нам смекшава окамењено срце, правећи од њега плодно тло за речи Онога који је Реч.

Господе Исусе Христе, Речи Божија, помози нам да, у ограничености ума свога, схватимо да је потребно посведневно чистити срце наше од наслага свакодневнице и разних негативних утицаја. Дај нам да разумемо да је срце наше дом у који се усељава божанска природа Твоја и да, знајући за ову свету и недокучиву тајну, увек будемо спремни да овај дом очистимо, а врата на њему држимо широко отворена. Помози, Благи, да разумемо да је спасење наше у овој тајни, јер Ти си Онај који све може и Који не желиш да погине ни један који се Твојим следбеником зове! Амин.

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН: 6. НОВЕМБАР

И ЊЕГА ДАДЕ ИЗНАД СВИЈУ ЗА
ГЛАВУ ЦРКВИ, КОЈА ЈЕ ТИЈЕЛО
ЊЕГОВО
(Еф. 1, 22-23)

Обезглављено човечанство овозглави се Господом Исусом Васкрслим из мртвих. Одвојено тело од главе поче

се припијати уз главу своју, део по део, члан по члан. Нису сви људи тело него само верујући у Христа Господа; сви су позвани, али се само одазвани примају под Главу. Одазвани сачињавају тело, које се зове Црква, и којој је Господ глава. Па као што се васкрсли и прослављени Човек Исус уздиже од стране Свете Тројице изнад свих и свега на земљи и на небу, тако ће и Црква Његова, тело Његово бити уздигнуто до Главе своје, тј. изнад свих и свега. Цела Црква заједно с Главом својом стајаће с десне стране Свете Тројице, јер где је глава ту је и тело. До такве грешници, негда непријатељи Божји, заблудели као блудни син обезглављени као умртвљена телесина, а сада усиновљени кроз Христа и због Христа, и обучени у красоту божанскога живота и сјаја. Јер је велика ствар, браћо, оваплоћење Сина Божјег на земљи, и Његово страдање на крсту, и смрт нас ради. Његова посета земљи донела је огромну промену у судби људи и у смислу свих твари. Он је све променио и све учинио новим. Зато, браћо, да не живимо и не владамо се као стари човек, него као нови, да не живимо греху но правди, да се не владамо по телу него по духу. Да би се тако удостојили оне

висине, величине и славе, на коју смо Главом нашом призвани.

О Госпoде Исусе, Главо Света Цркве свете, удостој нас вечно бити члановима тела Твога пречи-стога. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Свети владика Николај

ДРУГА ПРОЈЕКЦИЈА: СВЕТА ПЕТКА – КРСТ У ПУСТИЊИ

Синоћ, у суботу 5. новембра, одржана је „наша“ пројекција филма Хаџи Александра Ђуровића „Света Петка – крст у пустињи“. Наша – јер су ову пројекцију специјално уприличиле за своје чланове наша парохија „Света Тројица“, као и „Свети Архиђакон Стефан“, Кизборо.

Због великог интересовања успели смо да обезбедимо две сале за све које су желели да виде филм. Преко три стотине гледалаца, већином Срба из целог Мелбурна, уз достојан број Грка и осталих заинтересованих, видело је овај надахњујући филм и то у амбијенту какав доликује оваквом догађају.

Наш прота Петар се пре пројекције обратио српској публици преносећи поздравну реч професора филма Бориса Трбића, нашег парохијанина, који се осврнуо на значај филмова духовне тематике

кроз знак времена у коме се налазимо. Борис је, на жалост, био спречен да присуствује пројекцији из здравствених разлога и овом приликом га срдечно поздрављамо, желећи му брз опоравак.

Директор фестивала Крис Влахонасиос се такође на енглеском кратко обратио публици, представљајући фестивал православног филма Византфест, који се ове године први пут одржава у биоскопима Мелбурна (досада се приказивао на онлајн платформама).

Две биоскопске сале су биле дупке пуне света жељног да виде како се једна захтевна и древна тема – у својој суштини, о односу човека са Богом – може пренети на филмско платно, које се, на жалост, у наше време готово искључиво користи за промоцију наших страсти и искушења против којих се Света Петка у бори у овом филмском остварењу. Тишина у мраку после завршетка филма и тихи, а потом нарастајући аплауз који се зачуо приликом одјавних кредита, сведочи да је публика оценила ову режисерову интерпретацијом успешном. Наупечатљиви део филма, уз дивљу природу јорданске пустиње у којој је сниман, јесте унутрашњи дијалог који наша светитељка води са својим страстима и демонским шаптањима. Он је препуњен разнозначним садржајем у коме је свако могао пронаћи одсјаје личних духовних проблема или недоу-

мица, у овом свету који више нема времена ни за човека, а камоли за Бога.

После приказивања филма, гледаоци су се задржали у фоајеу биоскопа и оближњим ресторанима на разговору. У следећем броју Гласника донећемо више фотографија са овог значајног културног и духовног догађаја.

IN THE EUCHARIST WE HAVE A FORETASTE OF HEAVENLY THINGS

The Russian Orthodox Church requires anyone who desires to receive Holy Communion to have prepared themselves with confession, the pre-communion prayers, and having abstained from food or drink from midnight on. Most of the world's Local Orthodox Churches hold to this standard, recognizing that the clergy, as guardians of the Mysteries, must make sure anyone who approaches the chalice is Orthodox, and properly prepared. The requirement that one be a member of the Orthodox Church before approaching the chalice relates to the fact that communion is the outward expression of having all things in common, in faith and worship. Receiving Holy Communion is the fruit of unity.

The Holy Scriptures tell us that to receive unworthily is spiritually dangerous. We are receiving the very Body and Blood of the Saviour for the healing of both body and soul. This eating and drinking is not about a simple remembrance of a past event, but an entrance into the Heavenly Realm, where there is neither time nor space. When communing we are participating mystically in the very Banquet that is ongoing in heaven. In the Eucharist we have a foretaste of heavenly things. Thus, proper preparation for the reception of Christ's Body and Blood is imperative for our very salvation. To eat or drink unworthily is to put our immortal soul at risk.

Orthodoxy in North America does not have a common practice in regards to preparation. Some jurisdictions allow members to approach the chalice without having confessed, thus contributing to the abuse of the Mysteries by people who may or may not be fasting and who may never confess.

On the flip side, for those who are required to confess before communing, they can fall into the habit of going through the motions of confession without giving the priest adequate time to offer spiritual direction. When this happens, confession is no different than refraining from confession at all. We can easily run

through the usual litany of sins, get absolution and start the week off without having made a heartfelt confession and having a plan to avoid the sins just confession. We must have a plan of action that will allow the Holy Spirit to transform our heart. True repentance MUST include a commitment to go and sin no more! This requires the guidance of a confessor and takes more time than simply getting in a long line prior to the service.

*Love and blessings,
Abbot Tryphon*

SAINT DEMETRIOS

He belonged to one of the most distinguished families of the province of Macedonia and was widely admired not only because of his noble ancestry and grace of bearing, but also for virtue, wisdom and goodness of heart surpassing that of his elders.

The military expertise of Saint Demetrios led Galerius, as Caesar of the Eastern Empire, to appoint him commander of the Roman forces in Thessaly and Proconsul for Hellas. But for all this, Demetrios remained ever aware of the underlying realities of life. Since faith in Christ had

touched his heart, all the glory of this world meant nothing to him. Despite the persecution directed against Christians by the Emperor, Saint Demetrios brought a large number of pagans to the faith.

The Emperor Maximian was on

his way back to Rome when he halted at Thessalonica. Maximian's astonishment gave way to violent indignation when he was told that Demetrios' was making use of his official position to spread the faith. Demetrios was summoned and confined in a cell, located in the basement of nearby baths.

Maximian ordered his soldiers to go and thrust Demetrios through with their lances, without trial, in the depths of his prison cell. There were some Christians, including Demetrios' servant Lupus, present at his martyrdom, and when the soldiers had gone, they reverently buried the Saint's body.

It was God's will that the grace with which He filled Saint Demetrios should remain active even after his death. This is why He caused to flow from his body a myron with a delightful scent, which had the property of healing all who took it as an unction, with faith in the intercession of the Saint.